

**ДО: КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ
1594 София, бул. Дондуков № 1**

**ОТНОСНО: СТАНОВИЩЕ ВЪВ ВРЪЗКА С КОНСТИТУЦИОННО
ДЕЛО № 5/2021**

21 юни 2021 г., София

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Фондация „Български адвокати за правата на човека“ благодари за възможността да изразим своето становище във връзка с искането на Президента на Република България за обявяване на някои разпоредби от Закона за съдебната власт от Закона за защита на лица, застрашени във връзка с наказателното производство за противоконституционни поради противоречие с текстове от основния закон.

Прилагаме текста на становището.

С уважение,

Diliana
Ivanova
Markova

Digitally signed by
Diliana Ivanova Markova
Date: 2021.06.21
17:29:56 +03'00'

Диляна Маркова
Изпълнителен директор

СТАНОВИЩЕ

на фондация „Български адвокати за правата на човека“ по конституционно дело № 5/2021 образувано по искане на Президента на Република България за обявяване на разпоредбите на чл.138, т. 5 от Закона за съдебната власт, на чл.13, ал.2 и чл.14, ал.1, 2, 3, т.2, т. 3 (в частта “когато това е разпоредено от главния прокурор”) и т.4 от Закона за защита на лица, застрашени във връзка с наказателното производство, както и на свързаните с тях разпоредби от същия закон чл.13, ал.1 (“в частта “при главния прокурор”) и ал.4, чл.14в и чл.14д, ал.3 поради противоречие с чл.4, л.1, чл.8, чл.117, ал.2 и ал.3, чл.126, ал.2 и чл.127 от КРБ за противоконституционни.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 20 май 2021 г. по конституционно дело № 7/2020 г. по описа на Конституционния съд (КС) е допуснато за разглеждане по същество искането на Президента на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 138, т. 5 от Закона за съдебната власт, на чл. 13, ал. 2 и чл. 14, ал. 1, 2, 3, т. 2, т. 3 (в частта “когато това е разпоредено от главния прокурор”) и т. 4 от Закона за защита на лица, застрашени във връзка с наказателното производство, както и на свързаните с тях разпоредби от същия закон чл. 13, ал. 1 (в частта “при главния прокурор”) и ал. 4, чл. 14в и чл. 14д, ал. 3 поради противоречие с чл. 4, ал.1, чл. 8, чл. 117, ал. 2 и ал. 3, чл. 126, ал. 2 и чл. 127 от КРБ. Със същото определение Конституционния съд е отправил покана до фондация „Български адвокати за правата на човека” за становище по допуснатите за разглеждане въпроси, което представяме.

1. Фондация „Български адвокати за правата на човека“ споделя съображенията, изложени в искането на Президента и застава зад становището, че чл. 138, т. 5 от Закона за съдебната власт, на чл.13, ал.2 и чл.14, ал.1, 2, 3, т.2, т. 3 (в частта “когато това е разпоредено от главния прокурор”) и т. 4 от Закона за защита на лица, застрашени във връзка с наказателното производство, както и на свързаните с тях разпоредби от същия закон чл. 13, ал. 1 (в частта “при главния прокурор”) и ал. 4, чл. 14в и чл. 14д, ал. 3 поради противоречие с чл. 4, ал. 1, чл. 8, чл. 117, ал. 2 и ал. 3, чл. 126, ал. 2 и чл. 127 КРБ.

1.1 Атакуваните пред Конституционния съд разпоредби възлагат на главния прокурор контрола и част от ръководството на дейността на Бюрото по защита, с което се излиза извън конституционно регламентираният правомощия на прокуратурата и по-специално на главния прокурор като част от съдебната власт, което е в противоречие с принципите на разделение на властите, на правовата държава и на независимостта на съдебната власт. С оспорените разпоредби се създава държавна структура, която има чисто изпълнително-управленски функции, характерни за органи на изпълнителната власт и по-специално полицейски функции, от една страна, а от друга се предвижда контрол от страна на главния

прокурор върху тази структура, с което считаме, че е нарушен баланса между властите.

1.2 На следващо място използваната законодателна техника в чл. 14, ал. 3, т. 2 и т. 3 е довела до приемането на неясни и противоречиви разпоредби, което е в нарушение на принципа за правовата държава, инкорпориран в чл. 4, ал. 1 КРБ. Прилагането на разпоредбите може да доведе до засягане на основни права и свободи и при това положение следва да са ясно предвидени хипотезите и обстоятелствата, при които главният прокурор може да издава разпореждания за принудително довеждане на лица и за охрана и обезпечаване провеждането на действия по разследването.

1.3 На последно място заставаме зад становището в искането на Президента, че чл. 14, ал. 3, т. 4 от ЗЗЛЗВНП води до нарушаване на принципа за независимост на съдебната власт, тъй като предвижда елемент от статута на прокурорите и следователите да се урежда с подзаконов нормативен акт и поставя главния прокурор в позиция да има съответните механизми за въздействие върху долу подчинените му прокурори и следователи.

2. С възлагането на контрола и ръководството на Бюрото за защита на главния прокурор (чл. 13, ал. 1 и ал. 2, чл. 14, ал. 1 и ал. 2 и чл. 14в и чл. 14д, ал. 3 от ЗЗЛЗВНП) законодателят е нарушил принципа на разделение на властите, тъй като на орган на съдебната власт е предвидил правомощия и компетенции, които по своя характер представляват дейност по непосредствено управление и гарантиране на отношенията, регулиращи обществения ред, което е функция и задължение на изпълнителната власт.

В Конституцията на Република България, в Глава първа, Основни начала – чл. 8 и в практиката на Конституционният съд е прокламиран принципът за разделието на държавната власт на законодателна, изпълнителна и съдебна. Конституционният съд в множество решения е анализирал и изяснил съдържанието на този принцип, като е подчертавал, че той има три основни сфери на проявление, които са възложени на три отделни системи от органи, имащи функционален и институционален статут на относително независими един от друг, но без да се изключва напълно една обективна взаимна връзка между тях. И трите системи от органи са проява на единната държавна власт и суверенитет, именно поради което те взаимодействат по между си при изпълнение на правомощията си, не са в изолация една от друга, сътрудничат си, взаимодействат и взаимно се възпират.¹

¹ Виж Решение № 8 от 12.07.2007 г. на КС по к. д. № 5/2007 г., докладчик съдията Васил Гоцев, където е казано, че “При упражняване на всички свои правомощия, включително и тези по чл. 106 от основния закон, Министерският съвет е длъжен да действа в съответствие с Конституцията, по силата на чл. 105, ал. 1 от нея. С особена сила това важи за основополагащата норма на чл. 8 от Конституцията, прокламираща принципа на разделение на властите. Конституционният съд в редица решения е изяснил конституционно възприетия принцип на разделение на властите, а именно, че държавата има три основни сфери на проявление, възложени на три основни системи от органи, относително независими един от друг, които функционират в определена взаимна връзка. Те взаимодействат помежду си и са проява на единната държавна власт и суверенитет. Разделението на властите не трябва да води до изолация, а до сътрудничество и взаимодействие между тях. Трите власти са равностойни, независими и се възпират една друга, но също си взаимодействат”.

Винаги, когато Конституционният съд е обсъждал въпроси, свързани с изпълнението на правомощия на държавните органи или институционалният им статут и конституиране, е структурирал разсъжденията си и въз основа на принципа за разделение на властите. Така в Решение № 8 от 12.07.2007 г. на КС по к. д. № 5/2007г. е подчертано, че *“при упражняване на всички свои правомощия, включително и тези по чл. 106 от основния закон, Министерският съвет е длъжен да действа в съответствие с Конституцията, по силата на чл. 105, ал. 1 от нея”*, като *“с особена сила това важи за основополагащата норма на чл. 8 от Конституцията, прокламираща принципа на разделение на властите.”* По-нататък в същото решение е развито, че *“прогласяването в чл. 8 от Конституцията на принципа за разделение на властите изисква институционното изграждане и съществуване на органите на всяка от трите власти.”* В по-новата практика на КС е обобщено, че действащата Конституция е установила модела на държавната власт, на нейното осъществяване чрез система от държавни органи, носители на различните власти, функционално обвързвайки ги с основните конституционни принципи – народния суверенитет, разделеният на властите, правовата държава и е подчертано, че принципът за разделение на властите, прогласен с чл. 8 от Конституцията, трябва да се тълкува във връзка с разпоредбите, уреждащи формирането, структурата, взаимодействието на учредените власти и техните правомощия.

Предвид изложеното, заставаме зад становището, че преценката дали атакуваните от Президента разпоредби на ЗЗЛЗВНП влизат в противоречие с чл. 8 от Конституцията следва да се направи с оглед на това какви са функциите на Бюрото по защита и дали те по своята същност са израз на действия по управление, спадащи към компетентността на изпълнителната власт. Изясняването на този въпрос ще даде отговор и на това къде е мястото на тази структура в държавната власт – в изпълнителната или в съдебната. Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 1 ЗЗЛЗВНП Бюрото по защита осъществява специалната защита под две форми – предварителна защита² и програма за защита³. Съответно предвидените мерки са както следва: лична физическа охрана; охрана на имуществото; настаняване на безопасно място; настаняване в друго място за изтърпяване на наказанието; промяна на мястото на живеене в страната; промяна на мястото на работа; промяна на детската ясла или институция в предучилищното, училищното и висшето образование; настаняване в друго място за изтърпяване на наказанието; релокация в друга държава. Наред с функциите си по осъществяване на специална защита, Бюрото по защита съгласно чл. 14, ал. 3, т. 1-4 ЗЗЛЗВНП организира и осъществява личната физическа охрана на защитени свидетели, техни възходящи, низходящи, братя, сестри, съпруг или лица, с които те са в особено близки отношения, при условията и по реда на Наказателно-процесуалния кодекс; довежда принудително лица до орган на съдебната власт, когато това е разпоредено от главния прокурор; охранява и обезпечава провеждането на действия по разследването, когато това

² Виж чл. 5, ал. 3 ЗЗЛЗВНП, където е определено какво е предварителна защита и чл. 6, ал. 1, т. 1-4 ЗЗЛЗВНП, където са изброени съответните мерки.

³ Виж чл. 5, ал. 4 ЗЗЛЗВНП, където е определено какво е предварителна защита и чл. 6, ал. 2, т. 1-5 ЗЗЛЗВНП, където са изброени съответните мерки.

е разпоредено от главния прокурор; организира и осъществява охраната на прокурори и следователи при условия и по ред, определени със съвместна инструкция на министъра на правосъдието и главния прокурор, съгласувана с пленума на Висшия съдебен съвет; получава от Министерството на вътрешните работи, от Държавна агенция "Национална сигурност" и от други държавни органи информация, свързана с изпълнението на функциите си. Внимателния прочит на мерките, които могат да се предприемат, показва, че това е изпълнително-разпоредителна дейност, която до голяма степен се припокрива с правомощията, дадени на МВР по ЗМВР. Фондация БАПЧ счита, че следва да се приеме, че предвидените в закона функции на Бюрото за защита изцяло попадат в сферата на дейност на изпълнителната власт, а предвидените в закона правомощия са изцяло за гарантиране на обществения ред и сигурност, което съгласно чл. 105, ал. 2 е от компетентността на Министерския съвет, т.е. задължение на изпълнителната власт. Изброените функции и правомощия попадат в компетентността или на съответните структури на МВР, или на Главна дирекция "Охрана" към Министерството на правосъдието. Тези функции и правомощия по осигуряване на защита на лица, застрашени във връзка с наказателното производство, не попадат сред определените в Конституцията функции на съдебната власт и по-конкретно на прокуратурата и Главния прокурор. Конституцията изчерпателно е посочила функциите и правомощията на различните органи на съдебната власт съобразно специфичното им място в структурата на органите на съдебната власт и изпълняваната дейност, а именно: съдиите и съдебните заседатели – в осъществяването на правосъдието (чл. 119 КРБ), прокурорите – в надзора за спазване на законността (чл. 127 КРБ), и за следователите – в разследването на наказателните дела в случаите, предвидени в закона (чл. 128 КРБ). В разпоредбата на чл.127 от Конституцията изрично са посочени функциите на прокуратурата, а в разпоредбата на чл. 126, ал. 2 от Конституцията са очертани и правомощията на главния прокурор. Дейностите, свързани със специалната защита, попадат извън кръга на изброените компетенции, а и от своя страна не допринасят за осъществяване и на конституционно заложените функции на главния прокурор и прокуратурата.

Предвид това БАПЧ застъпва становището в отправеното до КС искане, че възлагането на главния прокурор на ръководството на Бюрото за защита е в нарушение на принципа на разделение на властите, тъй като се възлагат функции и правомощия, които не следват от Конституцията. Главният прокурор при изпълнения на тези функции ще действа като орган на държавно управление, тоест като част от изпълнителната власт.

3. Относно искането за обявяване на противоконституционност на разпоредбите на чл. 14, ал. 3, т. 2 и т. 3 ЗЗЛЗВНП

3.1. Оспорените пред Конституционния съд разпоредби предвиждат, че наред с функциите си по осъществяване на специална защита, Бюрото по защита довежда принудително лица до орган на съдебната власт, и охранява и обезпечава провеждането на действия по разследването, когато това е разпоредено от главния прокурор. По своята характеристика принудителното довеждане представлява временно ограничаване правото на свободно

придвижване и може да доведе до нарушения на чл. 5 ЕКЗПЧ.⁴ Действия по разследването може да обхващат способите за доказване, като в НПК се използват и двете понятия.⁵ По своята същност с действията по разследване могат да се ограничават основни права и свободи на гражданите – правото на личен живот (претърсване и изземване, използване на специални разузнавателни средства, обиск), личната неприкосновеност (освидетелстване, вземане на образци за сравнително изследване, обиск; правото на собственост (изземване); правото на свободно придвижване (задължението да се яви свидетеля и да остане на разположение на органа до приключване на разпита). При тези действия на разследването се упражнява вид държавна принуда и именно за това в теорията са класифицирани като принудителни способности за доказване (действия по разследването)⁶ и поради което с тях се ограничават основни права. Доколкото в чл. 14, ал. 3, т. 3 ЗЗЛЗВНП се предвижда охрана и обезпечаване на действия по разследването, то тези функции могат да допринесат или да са основна предпоставка за ограничаване на права. Тука следва да се посочи, че като цяло могат да се налагат ограничения на правата на човека, при условие, че са изпълнени три условия. Първо, всяко намеса в дадено право трябва да бъде предписана от закона (условие за законност). Второ, тя трябва да бъде оправдана от преследването на законна цел (условие за легитимност). Трето, намесата трябва да бъде ограничена до необходимото за постигането на тази цел, което означава, че тя трябва да е подходяща за постигане на целта и че тя не може да надхвърля необходимото за ефективното постигане на тази цел – или, като минимум, всички заинтересовани интереси трябва да бъдат внимателно балансирани един срещу друг (условие за пропорционалност).

3.2 Така формулирани, двете разпоредбите са твърде абстрактни и овластяват главния прокурор да издава актове, с които може да засегне и ограничи права на граждани, без да е предвиден някакъв вид контрол – съдебен или институционален. На следващо място двете разпоредби са толкова неясни, че по никакъв начин не се разбира какви трябва да са фактическите и правните основания за издаване на разпореждания от страна на главния прокурор, въз основа на които да се довеждат принудително лица или да се охранява или обезпечават провеждането на действия по разследването. Нещо повече, не е предвидена и никаква процедура – следва ли някой да сезира главния прокурор, на какви основания, във връзка със самото разследване ли се издават тези разпореждания или във връзка с целите на ЗЗЛЗВНП и дали това е в рамките на образувано наказателно производство. Тука следва да се посочи, че наказателното производство има различни фази – досъдебна и съдебна. В двете фази ръководно-контролните органи, които са отговорни за законосъобразното протичане на наказателния процес, са различни. Законодателят в разпоредбите на чл. 14, ал. 3, т. 2 и т. 3 ЗЗЛЗВНП не е посочил как правомощията на главния прокурор ще се съчетаят с

⁴ Виж в този смисъл Решение от 27.03.2012 г. на ЕСПЧ по делото на Лолова-Караджова срещу България, по жалба № 17835/2007 г.

⁵ Виж в този смисъл проф. д-н Маргарита Чинова и проф. д-н Георги Митов в “ Кратък лекционен курс по наказателно-процесуално право”, Сиела, 2021, стр. 323.

⁶ Виж в този смисъл проф. д-н Маргарита Чинова и проф. д-н Георги Митов в “ Кратък лекционен курс по наказателно-процесуално право”, Сиела, 2021, стр. 326.

контролно-ръководните функции на наблюдаващия делото прокурор или на съответния съд. Не е конкретизирано и какво качество следва да имат лицата – обвиняем, свидетел или трето лице, което не участва в производството, но по някакъв начин неговото принудително довеждане би довело до постигане на заложените в закона цели.

3.2 Конституционният съд е имал възможност вече категорично да заяви в Решение № 8 от 15.11.2019 г. на КС по к. д. № 4/2019 г., че *„правовата държава е основен конституционен принцип, прогласен в чл. 4 от Конституцията. Принципът на законност е ядрото на правовата държава във формален смисъл. Изискването за достъпност и разбираемост, прецизност, недвусмисленост и яснота на законите, а оттук и за предвидимост, за съответствието им с принципите и ценностите на основния закон, са сред най-съществените негови измерения. Особено строга е нетърпимостта към формулиране на неясни, двусмислени законови разпоредби, когато законодателят навлиза в сферата на правата и свободите на индивида.*” Правовата държава във формален смисъл е държавата на правната сигурност, което на свой ред предполага законите да са ясни, точни и непротиворечиви.⁷ При атакуваната разпоредба, както вече беше посочено в предходния параграф, липсва яснота относно кога и при какви правни и фактически основания главният прокурор може да издава разпореждания за принудително довеждане на лица пред орган на съдебната власт или за охрана и обезпечаване на провеждане на действия по разследването, подлежи ли това разпореждане на контрол, както и какви са легитимно преследваните цели за постановяване на разпореждането. Така въвеждането на неясни критерии или въобще липсата на такива води до засягане на принципа на върховенството на закона, закрепен в чл. 4 от Конституцията, от една страна, а от друга се подкопава принципа за правна сигурност.⁸

3.3. Както вече беше посочено в предходния параграф, въвеждането на неясно и непредвидимо законодателство води до нарушаване на принципа за правна сигурност, който е един от стандартите за оценка на върховенството на закона.⁹ В точка 58 от документа Венецианската комисия изтъква, че предвидимостта означава не само, че законът трябва, когато е възможно, да бъде обнародван преди да започне прилагането му и да бъдат предвидими правните последици, но също така да бъде формулиран с достатъчна точност и яснота, за да може правните субекти да регулират поведението си в съответствие с него. В процесните две разпоредби на чл. 14, ал. 3, т. 2 и т. 3 ЗЗЛЗВНП, а и в закона като цяло липсва

⁷ В този смисъл са Решение № 1 от 27.01.2005 г. по к. д. № 8/2004 г.; Решение № 7 от 16.06.2005 г. по к. д. № 1/2005 г.; Решение № 4 от 11.03.2014 г. по к. д. № 12/2013 г.

⁸ В практиката си съдят последователно приема, че принципът на правната сигурност, предвидимост и стабилност, принципът за забрана на обратното действие на правните норми и принципът за закрила на законно придобити права са производни от принципа на правовата държава. В този смисъл са Решение № 4 от 11.03.2014 г. по к. д. № 12/2013 г.; Решение № 10 от 29.09.2016 г. по к. д. № 3/2016 г.; Решение № 12 от 11.11.2010 г. по к. д. № 15/2010 г.; Решение № 7 от 29.09.2009 г. по к. д. № 11/2009 г.; Решение № 7 от 19.06.2012 г. по к. д. № 2/2012 г.).

⁹ Виж European Commission for Democracy Through Law (VENICE COMMISSION) Rule of Law Checklist, Adopted by the Venice Commission at its 106th Plenary Session (Venice, 11-12 March 2016).

уточнение при какви обстоятелства спрямо гражданите могат да бъдат приложени тези мерки на държавна принуда. Както бе отбелязано по-горе, принудителното довеждане и охраняването и обезпечаването на провеждането на действия по разследването засягат и могат да засегнат основни права на гражданите, защитени както от Конституцията, така и от ЕКЗПЧ. Принудителното довеждане е намеса, която винаги води до ограничаване правото на свободно придвижване. Действията по разследването, като например претърсване и изземване, освидетелстване, оглед, при който се изземват вещи, в своята голяма част могат да представляват намеса в личния живот на гражданите или да засегнат правото им на собственост. В хипотезите на атакуваните разпоредби не е посочено с какво не следва да са се съобразили съответните лица, за да бъдат принудително доведени. Като илюстрация за по-добра и ясна законодателна техника може да се вземе предвид института на принудителното довеждане на обвиняем, уреден в чл. 71, ал. 1-3 НПК, където се предвижда при какви условия може да се постанови и как да се изпълни, или на принудителното довеждане на свидетел по чл. 120, ал. 3 НПК.

3.4. В Решение № 3 от 4.05.2011 г. на КС по к. д. № 19/2010 г. е дадена насока, че тълкуването на разпоредбите на Конституцията, свързани с основните права, трябва да бъде съобразено с нормите на КЗПЧОС. Доколкото с разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от ЗЗ се предвижда възможност за обявяване на извънредна епидемична обстановка, което ще има за последица ограничаване на основни права и свободи, то при преценка на това дали разпоредбата отговаря на изискването за законоустановеност следва да се вземе предвид и практиката на ЕСПЧ. По делото *Sunday Times с/у Обединеното кралство*¹⁰. Съдът приема, че една норма не може да се счита за закон, ако не е формулирана достатъчно прецизно, за да даде възможност на гражданина да регулира поведението си. В настоящия случай липсата на критерии относно основанията за постановяването на действията, визирани в чл. 14, ал. 3, т. 2 и т. 3 ЗЗЛЗВНП и преследване легитимни цели, води до непрецизна формулировка, поради което заставаме зад становището, че не отговаря на критериите на закон, поради което е в несъответствие с изискването на Конституцията основни права да се ограничават само със закон. Поради това на още едно основание разпоредбата е противоконституционна, приета в противоречие на чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

3.5 На следващо място, доколкото с принудителното довеждане, охраняването и обезпечаването могат да се ограничават основни права, изразяваме становището, че разпоредбата противоречи на принципите на правовата държава, тъй като не е взето предвид изискването всяка една намеса и ограничаване на основни права да е пропорционално на преследваната легитимна цел – в този случай защитата на живота и здравето на лица, застрашени във връзка с наказателното производство.

3.6 В своята практика и по-точно в свое решение № 7 от 17.09.2019 г. на КС по к. д. № 7/2019 КС е посочил, че постулатът за съразмерност присъства осезаемо в практиката на българския Конституционен съд с познато и утвърдено съдържание като мерило за

¹⁰ *Sunday Times v UK* (No 1) A 30 (1979); 2 EHRR 245 §49.

границите на търпима намеса на държавата в пространството на основните права¹¹ и е изведен като компонент на принципа на правовата държава. Тази теза е преповторена и в Решение № 8 от 15.11.2019 г. на КС по к. д. № 4/2019, където КС се придържа към виждането, че всяка регулация, надхвърляща социалната потребност от това, противоречи на логиката на основните права като отбрана на автономната сфера на индивида срещу държавата. Доколкото в разпоредбата на чл. 14, ал. 3, т.2 и т. 3 ЗЗЛЗВНП липсват правила за преценка на това до каква степен правомощията ще осигурят постигането на основната цел на закона, за да се направи тест за пропорционалност във връзка с ограничаването на основни права и свободи, тя е в пряко противоречие с принципа на правовата държава, провъзгласен в чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

3.7. Нещо повече, въпросните правомощия могат да се използват за постигане на съвсем различни цели и този извод се подкрепя от самата редакция на закона. В чл. 14, ал. 3 на ЗЗЛЗВНП е подчертано, че *“наред с функциите по осъществяване на специална защита”* Бюрото по защита може да довежда принудително лица и да охранява и обезпечава провеждането на действия по разследването. След като изрично се казва, че това не са функции по осъществяване на специална защита, то остава неизяснено каква е преследваната цел при изпълнение на тези допълнителни функции.

4. По отношение на чл. 14, ал. 3, т. 4 ЗЗЛЗВНП, която предвижда, че условията и редът за осъществяване на дейността по осигуряване на сигурността на прокурорите и следователите се урежда с подзаконов акт, считаме, че разпоредбата противоречи на чл. 133 КРБ. Фондация БАПЧ възприема виждането, че личната сигурност на прокурорите и следователите е част от техния статут, следователно тези отношения следва да се уредят със закон. Нарушава се и принципът на независимост на съдебната власт, прокламиран в чл. 117, ал. 2 КРБ, тъй като елемент от статута на прокурорите и следователите, а именно тяхната лична сигурност, ще е поверена изключително и само на главния прокурор. Последният не само ще участва в приемането на подзаконовия акт, с който ще се организира и осъществява охраната на прокурорите и следователите, но и ще ръководи Бюрото по защита, което ще трябва да осигури тази охрана и ще упражнява цялостен контрол върху него.

В заключение, фондация „Български адвокати за правата на човека“ счита, че с възлагането на контрола и част от ръководството на дейността на Бюрото по защита на главния прокурор се излиза извън конституционно регламентиранияте правомощия на прокуратурата и поспециално на главния прокурор като част от съдебната власт, което е в противоречие с принципите на разделение на властите, на правовата държава и на независимостта на съдебната власт.

В резултат на използваната законодателна техника в чл. 14, ал. 3, т. 2 и т. 3 са приети неясни

¹¹ Виж в този смисъл Решение № 20 от 1998 г. по к.д. № 16 от 1998 г., Решение № 1 от 2002 г. по к.д. № 17/2001 г., Решение № 15 от 2010 г. по к.д. № 9/2010 г., Решение № 2 от 2011 г. по к.д. № 2/2011 г., Решение № 14 от 2014 г. по к.д. № 12/2014 г., Решение № 2 от 2015 г. по к.д. № 8/2014 г. и др.

и противоречиви разпоредби, в нарушение на принципа за правовата държава, инкорпориран в чл. 4, ал. 1 КРБ, а тяхното прилагане може да доведе до засягане на основни права и свободи.

Не на последно място заставаме зад становището в искането на Президента, че чл. 14, ал. 3, т. 4 от ЗЗЛЗВНП води до нарушаване на принципа за независимост на съдебната власт, тъй като предвижда елемент от статута на прокурорите и следователите да се урежда с подзаконов нормативен акт и поставя главния прокурор в позиция да има съответните механизми за въздействие върху долу подчинените му прокурори и следователи.